

Spotlicht

op... HERMAN OTTINK

Hij verdiende zijn inkomen als opnameleider bij tv-producties, maar de amateurs droeg hij een warm hart toe. Hij heeft een uitgesproken mening over films, maar kritische opmerkingen worden altijd onderbouwd. Hij overtreedt willens en wetens snelheidsbeperkingen, maar betaalt zonder blikken of blozen de onvermijdelijke boetes. Herman Ottink ten voeten uit. Een nadere kennismaking.

LEO BAETEN (LINKS) EN HERMAN OTTINK (RECHTS) GENIETEN VAN HET GOEDE LEVEN.

Herman Ottink werd in 1933 in Zwolle geboren. Voordat hij zijn stek vond, deed hij van alles en nog wat. Na drie jaar HBS schakelde hij over op een opleiding voor optisch instrumentmaker (microscopen, verrekijkers, lenzen). De techniek sprak hem meer aan dan de boekengeleerdheid van de HBS. Aan het Kamerlingh Onnes Instituut te Leiden én TNO Delft voltooide hij zijn opleiding. Als dienstplichtig militair werd Herman tewerkgesteld in een tankwerkplaats. Dat beviel hem maar matig: in de tanks zaten géén optische instrumenten! Na zijn afzwaaien werd Herman amanuensis aan een HBS in Den Haag. Dat hield hij acht jaar vol. Ieder jaar hetzelfde programma en de ongeïnteresseerdheid van de leerlingen gingen hem tegenstaan. Een broer attendeerde hem op een advertentie waarin camerablieden bij de NTS (nu NOS) gevraagd werden. Herman investeerde 20 cent in een postzegel voor een sollicitatiebrief en werd aangenomen. Zijn kennis van lenzen speelde hierbij mogelijk een rol. In die tijd zaten op de camera's de 'Volendamers' (een turrettje van vijf lenzen met verschillende brandpuntsafstand) maar de zoomlens was in opkomst. Om het vak te leren werd Herman 4^e cameraman. Al na twee jaar, en we schrijven dan 1965, werd Herman floormanager of opnameleider. Zijn leidinggevende kwaliteiten waren niet onopgemerkt gebleven en hij ging alles aansturen wat op de speelvloer gebeurde. Als intermediair tussen de regie (veilig weggestopt achter monitoren in een afzonderlijke ruimte) en acteurs, musici, camerablieden, belichters en decorbouwers zorgde hij voor de realisatie van honderden tv-producties. Daar waren grote producties bij zoals 'Willen van Oranje' met meer dan tachtig acteurs en wel 1200 figuranten. Dat het niet altijd vlekkeloos verliep laat zich raden. Herman kan smakelijk over deze periode vertellen. Hij voelde zich als een vis in het water en 25 jaar was hij een gewaardeerd en gerespecteerd floormanager. In 1988 ging de toen 55-jarige Herman met de VUT. Niet dat hij werken voor gezien hield, maar de toen plaatsvindende reorganisaties spraken hem niet zo aan. Hij kon hieraan gelukkig ontsnappen.

Eerste kennismaking

Tijdens zijn professionele tv-carrière maakte Herman ook voor

eigen genoeg films. Samen met zijn vrouw Wil, met wie hij vanaf 1958 lief en leed deelt, maakte hij vele reizen naar vooral Afrikaanse landen. Tijdens die reizen maakte hij reportages en/of documentaires. Een onderwerp dat hem ook boeide waren slagvelden. Herman maakte films over Wereldoorlog I, (Verdun, Yper, Dolomieten).

Op een goed moment werd Herman door de voorzitter van de Gooise Smalfilm Amateurs (GSA) te Hilversum gevraagd om te komen jureren. Dit was zijn eerste kennismaking met de NOVA. Deze kennismaking smaakte naar meer omdat de verwevenheid van professioneel werken én aan amateurs kennis overdragen Herman aansprak. Het duurde dan ook niet lang of Herman werd lid van de GSA. Ook liet het moment niet lang op zich wachten dat hij voorzitter werd (weer die leidinggevende capaciteiten). Nu was de GSA lid van de FAA NH'63 en haar voorzitter Piet van Eerden wist Herman te strikken om te jureren en cursussen over een breed scala van onderwerpen te geven. Dat doet Herman tot op de dag van vandaag! Met grote regelmaat geeft hij cursussen en is (inter)nationaal een veelgevraagd jurylid (onder andere NNF, Benelux Film Festival, rondreisjury van de FAA NH'63). Ook was Herman vele jaren lid van de Jury Coördinatie Commissie van de NOVA.

Uitgesproken mening

Door de jaren heen is Herman blijven filmen. Hij beoefende alle genres maar zijn voorkeur ging toch uit naar de speelfilm omdat deze films uit het brein van de auteur komen. Herman maakte ook diverse films waaraan een prijs werd toegekend. Als jurylid heeft Herman een uitgesproken mening (sommigen noemen dat eigenwijsheid) over wat goed en niet goed is in een film. Een unsteady camera mag niet van hem en experimentele films (puzzelfilms noemt Herman dat) zijn uit den boze als op zijn minst de bedoeling van de maker niet duidelijk is. Herman heeft een broertje dood aan het bedekken van fouten en onvolkomenheden in een film met de mantel der liefde. Wat niet goed is, moet gezegd kunnen worden. Iedere filmmaker heeft een heilig geloof in zijn eigen film, maar toevallig gaan anderen daarover!

In zijn lange filmcarrière is Herman zijn oude beroep trouw gebleven. Met zijn gouden handen maakt hij op de draaibank apparatuur die niet te koop is of attributen die à la minute beschikbaar moeten zijn (redder in de nood dus). Fameus is zijn LADO (ladderdolby). Horizontaal is de LADO een perfecte rail voor de dolly en in verticale stand een zeer bruikbare ladder voor het ophangen van lampen. Niet vergeten mag worden dat Herman elk jaar een eigenhandig gemaakte trofee voor het beste geluid, camera of montage beschikbaar stelt op het NFF.

Herman blijft een bezig en druk baasje alhoewel hij met rasse schreden zijn 80^e levensjaar nadert. Hij heeft geen enkele functie meer binnen de NOVA, maar nog altijd klopt zijn hart voor de amateurfilmers. Afstanden en snelheidsbeperkingen vormen nog geen belemmering om in alle uithoeken van ons land (en daarbuiten) cursussen te geven en te jureren. Tot zijn lieftallige Wil op de rem zal trappen. Dat onzalige moment ligt hopelijk in de verre toekomst.

Leo Baeten